

РЕШЕНИЕ

№ 964

гр. Перник, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Юл. Колев

при участието на секретаря Кристина Ант. Иванова
като разгледа докладваното от Ивайло Юл. Колев Гражданско дело №
20231720101156 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на Е. Л. Д.. Ищецът твърди, че е носител на задължения съгласно Акт за установяване на задължения по декларация № 327/27.08.2013 г., издаден от Община Перник (Акта), но оспорва правото му на принудително изпълнение, като поддържа че вземането е погасено по давност. Конкретизира, че Акта е издаден за данък върху недвижим имот – чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК и такса битови отпадъци – чл. 6, б. „А“ ЗМДТ - чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК за сума в размер на 144,96 лева, дължими за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г. и лихва върху тази сума в размер на 44,06 лева за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г.

Твърди, че въз основа на Акта на 07.07.2015 г. било образувано и.д. № 189/2015 г. по описа на ЧСИ Е. Д.

Намира, че вземането по Акта е погасено по давност съгласно правилата на ЗЗД, поради което моли съда признае за установено, че в полза на ответника на съществува право на принудително изпълнение за сума в общ размер на 144,96 лева (данък върху недвижим имот и такса битови отпадъци), дължими за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г. и лихва върху тази сума в размер на 44,06 лева за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г.

Претендира разноски.

Ответникът е депозирал отговор като признава иска. Признава, че е било образувано и.д. № 189/2015 г. по описа на ЧСИ Е. Д. но не са извършвани действия по изпълнение и съдебният изпълнител е констатирал към 28.09.2020 г., че делото е перемирано. Твърди, че не са предприемани действия по изпълнение срещу ищеца след образуване на и.д. № 189/2015 г. по описа на ЧСИ Е. Д. като едва след връчване на исковата молба е разбрал, че в Община Перник ищецът се води задължено лице за вземане, което е погасено по давност и на 02.05.2023 г. е отписал задълженията, за което ищецът е уведомен. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

В съдебно заседание страните не се представляват.

Ищецът е депозирал молба, с която поддържа иска.

Ответникът е депозирал последваща молба, с която е посочил, че оспореното задължение е доброволно платено от ищеца. Дадени са му указания да конкретизира линията си на защита и с последваща молба е заявил, че поддържа първоначално изложеното – признава иска поради погасяване на вземането по давност, че не са предприемани действия по изпълнение при висиящността и след перемирането на и.д. № 189/2015 г. по описа на ЧСИ Е. Д.(същото се поддържа и в исковата молба), а след получаване на препис от исковата молба е завел оспореното вземане като погасено по давност и в счетоводните си регистри.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК. Разпоредбата на чл. 439 ГПК предоставя възможност на длъжника за защита срещу материалната незаконосъобразност на принудителното изпълнение. Предмет на спора по предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК е отричаното от ищеца право на принудително изпълнение за вземането на ответника въз основа на факти, непреклюдирани от формираната сила на пресъдено нещо и водещи до погасяване на възникналото и претендирано право на взыскателя или на отговорността на длъжника (така Решение № 105 от 18.09.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2978/2018 г., IV г. о., ГК и Решение № 71 от 24.07.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2576/2018 г., III г. о., ГК).

Наличието на изпълнителен титул срещу ищеца в полза на ответника свидетелства за правния интерес на ищеца от предявяване на отрицателен установителен иск (така Решение № 60282 от 19.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 903/2021 г., III г. о., ГК). В настоящия случай ищецът оспорва вземанията, като се позовава на нов факт – погасителна давност, изтекла след издаване на процесния изпълнителен лист.

В хипотеза на предявен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи единствено правния си интерес от търсената искова защита. В тежест на ответната страна е да установи, че в нейна полза съществува изискуемо вземане – в конкретния случай настъпването на такива факти, водещи до прекъсване на давността за вземането (така ТР № 8/2012 г. на ОСГТК).

По делото не се спори относно фактите, а и ищецът изрично е признал, че е носител на процесното задължение.

По делото не се спори и по правото – вземането е погасено по давност, но доколкото изрично не е поискано от ищеца съдът да се произнася с решение при признание на иска, то е необходимо да бъдат изложени кратки мотиви.

Единственият спор е относно разноските, които имат самостоятелен характер и стоят извън предмета на делото.

При въведено възражение/позоваване на някоя от страните по спора за приложимия давностен срок, съдът следи за изтекла давност. В случая е издаден Акт за установяване на задължения по декларация № 327/27.08.2013 г.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 и 9 ДОПК общинските вземания за данъци и лихви са публични вземания. Съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, а с алинея 2 от същата разпоредба е въведена абсолютна 10 годишна давност за тези вземания, независимо от спирането или

прекъсването на давността, освен когато задължението е отсрочено или разсрочено; вземането е предявено в производство по несъстоятелност; е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; изпълнението е спряно по искане на длъжника; е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ДОПК давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; с налагането на обезпечителни мерки; когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно § 29, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. (ДВ, бр. 28 от 2020 г.): "До отмяната на извънредното положение: освен в случаите по чл. 172, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение."

Съгласно чл. алинея 2 от същата разпоредба давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.

В общия случай на производство по чл. 439, ал. 1 ГПК за прекъсването на давността в рамките на изпълнителното производство е от значение единствено на коя дата е влязъл в сила актът, подлежащ на изпълнение, както и кога е било поискано или предприето последното валидно изпълнително действие и дали от тази дата са изминали повече от пет години, за да се приеме, че вземането, което е предмет на принудително изпълнение е погасено поради давност. Конкретната хипотеза разкрива различия, доколкото правната уредба е в специален закон, който въвежда изрични правила за прекъсване и спиране на давността, изброени по - горе.

При установените по делото факти и приложимо право, съдът приема, че давността за всяко едно от вземанията по издания АКТ е започнала да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение (арг. чл. 28, ал. 1 и чл. 60 ЗМДТ). От приложените по делото доказателства се установява, че задълженията са за периода до 31.12.2012 г., поради което абсолютния давностен срок е изтекъл на 01.01.2023 г. независимо от евентуалното му прекъсване и/или спиране. Два месеца по късно е депозирана исковата молба, а с получаване на препис от нея ответникът е признал иска и погасил задълженията и счетоводно.

При погасяване на главното задължение, погасено е и акцесорното по правилото на чл. 119 ЗЗД при липса на специална норма в ДОПК.

При тези обективни данни и правните съображения за прекъсване на давността, предявеният иск е изцяло основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

С оглед изхода на правния спор ищецът принципно има право на разноски. Както бе посочено, именно въпросът за разноските се превръща в предмет на настоящото производство.

Съдът намира, че в настоящия случай следва да приложи разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, съгласно която ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. По правилото на тази

разпоредба на ищеца не следва да се присъждат разноси. По делото се установи, че за оспорените с исковата молба суми е бил издаден Акт за установяване на задължения по декларация № 327/27.08.2013 г., било е образувано изпълнително дело през 2015 г. Същото обаче е прекратено, след която дата липсват данни, а и твърдения ответникът да е възлагал или да са предприемани действия по изпълнение. Съдът намира, че са налице двете кумулативни предпоставки за прилагането на тук посочената норма, поради което на ищеца не следва да се присъждат разноси.

В този смисъл са Определение № 474 от 7.11.2019 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3063/2019 г., IV г. о., ГК, Определение № 468 от 18.12.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4586/2018 г., III г. о., ГК, Определение № 318 от 25.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2828/2018 г., III г. о., ГК, позовавайки се на Определение № 95 от 22.02.2018 г. по ч. гр. д. № 510/2018 г., ВКС, IV г. о., в което се приема, че ответникът не дължи разноси, ако не е разполагал с изпълнителен титул, възможност за друга извънпроцесуална принуда **или** не е дал друг повод за предявяването на иска, както и че различните правила и начинът на осчетоводяване на вземането от кредитора нямат значение в отношенията между страните, те могат да имат значение само като доказателства за негово поведение в отношенията с длъжника. Без правно значение е дали кредиторът е отписал едно свое вземане, отчитайки го като загуба, или продължава да го води по избран от него начин, за да може да осчетоводи последващо надлежно доброволно изпълнение по правилото на чл. 118 ЗЗД.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноси, но не е представил доказателство за сторени такива.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че в полза на **ОБЩИНА ПЕРНИК**, ЕИК 000386751, гр. Перник, пл. „Св. Иван Рилски“ № 1 **А не съществува изпълняемо право (право на принудително изпълнение) срещу Е. Л. Д. ЕГН******* за сума в общ размер на 144,96 лева (данък върху недвижим имот и такса битови отпадъци), дължими за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г. и лихва върху тази сума в размер на 44,06 лева за периода от 01.01.2008 г. до 31.12.2012 г., за които е бил издаден Акт за установяване на задължения по декларация № 327/27.08.2013 г.от Община Перник, **поради изтичане на законоустановения давностен срок.**

Решението може да бъде обжалвано в двуседмичен срок от връчването му на страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник.

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____